

РОЗДІЛ І

КОРОЛЕВА КАЙЛА

Звідусіль лунає крик.

У внутрішній двір замку Ренголд наче океаном вихлюпує натовп. Він накочує і розтікається, набігає пінястими хвилями лементу і розходиться дрібними брижами.

Позаду мене стража Ренголда намагається виштовхнути людей за браму, заледве перекрикуючи весь безладний гамір оскаженілими командами. Частина людей намагається повернутися, аби на власні очі узріти те, що коїться, доки решта тікає задля порятунку.

Ману та мої охоронці вивели нас із замку — і квит. Моє серце лупить у груди, а віддих бурхливий, як кров, що шумує

в жилах. Мене охоплює відчуття зацькованої вразливості, наче я загнана в кут звірина, змерзла в снігу і неспроможна ворухнутися. Та найбільше мене непокоять моторошні звуки, що долинають із замку. Плюскіт. Скрапування. Брязкіт. Розбивання. *Більше лементу.*

Зривається ще один різкий крик, коли золото зненацька виплескує рідиною із вхідних дверей. Усі водномить відсахуються, і засапані, переполохані люди, що біжать із замку, врізаються в юрбу перед собою, пропихаючись якомога далі звідти.

Ману та Кеон стоять переді мною, повернені обличчями до Ренголдського замку, й обидва відштовхують мене назад з наміром захистити, а тим часом охоронці оточують нас колом. Не всім моїм охоронцям пощастило продертися крізь юрмище, та я навіть не хочу роззиратися й перевіряти, скільки я втратила.

Золото виливається з дверей і розплескується довкіл замкових мурів, струмуючи з парадних сходів. Немовби простягаючи руки, воно заледве не вихоплює чоловіка, але останньої миті його висмикують стражі.

Від безсилої спроби рідкий метал обрушується долі, немов капосне дитя, що б'є кулаками об землю і розбризкує воду. На засніжених сходах виринають золоті пасмуги, що бруднять камінь. Із вікон золото стікає, наче кров, забруднюючи скло та вибігаючи з-під луток.

На зовнішніх мурах замку довкруг нас висять смолоскипи, і хоча світло мало б давати відчуття безпеки, воно наче втримує нас усіх у пастці. Я вже збираюся запропонувати братові податися геть, якщо золото далі розливатиметься, і нас затиснуть у натовпі, але десь у замку лунає перекотистий гуркіт, що уриває мій намір.

Я гарячково перебігаю очима від свого брата до Кеона, прикидаючи, що ще могло обвалитися в замку, кого ще могли вбити. Але той звук, схоже, стає вісткою кінця, адже золото, що вкривало стіни, раптом тьмяніє і припиняє брижитись.

Золото гусне й тужавіє, коли в замку нараз залягає тиша. Галас юрби також стихає, адже всі, затамувавши подих, чекають, чи дійсно все скінчилося.

Не знаю, чи довго ми отак стоїмо, вслухаючись і спозираючи, але плями золота на сірому мерзлому камені далі не ширяться. Та попри світло смолоскипів, все навкруги мерхне. І холоднішає.

Ворушня і гомін, мабуть, таки спинилися, але все це оживає в мені. Я вся тремчу, а в голові кружеляє вир гамірних думок.

Що за чортовиння, в ім'я Небес, допіру скоїлося?

Мої черевички промокли до рубця, поки я стовбичила тут на снігу, та ще й шкіра зашкарубла від морозяного нічного повітря. Я не планувала потрапити в цій сукні надвір. Я мала би бути зараз у бальній залі. Я мала б святкувати проголошення своїх заручин та розширення своєї влади над Шостим Королівством.

Принаймні я мала би бути в теплі й добрі.

Опускаючи погляд, я бачу золоті плями, розбризкані миготливими цяточками по моїй темно-синій сукні. Не наважуюся провести по ній пальцем. Тільки не після того, що я бачила на власні очі у тій бальній залі.

Воно вгамувалося? — запитую я.

Надто просте запитання як на ту всю химерію в замку. Вгамувалося — воно. Осатаніле золото в нестямному шалі клубочиться догори. Я вже знаю, що події сьогоднішнього вечора надовго закарбуються в моїй в пам'яті, а спомини про них наринатимуть на мене знову і знову. Я не зможу забути, з якою шаленою одержимістю шарпалося золото. Як стікало по стінах. Як розтікалося по землі. Як воно бризкало, колело і *затоплювало* все на своєму шляху.

— Воно вгамувалося? — перепитую я, розуміючи, що мій голос ніколи не був таким верескливим.

Смерть ніколи в житті не зазирала мені у самі вічі, і моє тіло це відає. Ось чому кров досі стугонить в моїх жилах,

від чого дзвенить у вухах. Ось чому я не можу здолати дрижаки в тілі.

— Гадаю, що так, — нарешті здобувається Ману, обертаючись.

Його чоловік досі глипає на замок, мовби йому несила відірвати очей. Мовби очікує, що лють рідкого металу знову піднесеться духом.

— Триклятуші Небеса... — чую, як бубонить він собі під ніс.

Мабуть, виголошена його вустами стишена лайка вирвала корок з онімілого людського зборища, бо рій голосів розходиться двором. З мене мимохіть вихоплюється сила, притягуючи усі балачки до мене. Моя магія шугає вниз, підхоплюючи їхні слова і нашаровуючи їх в моїй голові.

— *Що трапилось?*

— *Це золотий доторк короля Мідаса.*

— *Де король Мідас? Де король Гнилі?*

— *Наш принц мертвий.*

— *Мідас зробив це зумисне?*

— *Але що сталося?*

Слова линуть з їхніх уст до моїх вух, де вони збираються нитками в павутинні, яке я повинна сплести. Та невдовзі я вже не потребую своєї сили, аби все розчути, тому що натовп геть нависніє, і несамовито галасливими криками вимагає відповідей на свої запитання.

— Лайнище, — бурчить Ману, повертаючись до мене. — Може, тобі краще...

Раптом лунає чийсь крик:

— Я знаю, що сталося!

Усі погляди звертаються в бік жінки, яка, похитуючись, виходить вперед. Вона вказує тремтливим пальцем на двері, з глибини яких, наче із розверстої рани, витікає золото.

— Король Мідас тут ні до чого! — спльовує вона. Її довге чорне волосся звисає до пояса, а сукня на позір немовби почасти розплавилась. — Це все його золота улюблениця! Вона вкрала його магію!

Я аж сахаюся з подиву, її слова плутають мої думки.

— Хто це? — бурмоче Ману.

Чоловік з натовпу проштовхується вперед.

— Що ти таке кажеш, жінко?

Вона випростується і обводить юрмисько зверхнім поглядом.

— Я одна із сідлиць короля Мідаса, і можу вам заявити, що то все справа рук Аурін. Це її провина! Позолочена хвойда вкрала собі магію короля, коли він торкнув її золотом, а вона збагнула, що може зужити те собі на користь. Вона обвела короля круг пальця, а тоді ще й напала на нього. Я сама це бачила, коли вибігала!

Стовковисько проймає потрясіння, мовби весло розсікає хвилі.

— Що за маячня? — сичить Ману собі під ніс, повертаючись до мене.

Коли жінка кладе руку собі на живіт, мене осяває, хто вона. Міст. Сідлиця, котру запліднив Мідас.

Обміркувавши її слова, я спочатку заперечливо хитаю головою, хоча її слова почасти скидаються на правду, адже все, свідком чого я стала в тій залі... Здавалося, що золото взагалі не корилося Мідасові, немовби ним верховодив хтось інший...

Як я не розкрила цієї таємниці раніше?

— Дивіться! — волає хтось. — Деревокрили! Хтось тікає на деревокрилах!

— Це вона! Позолочена вбивця!

Я повертаю голову в бік галасливого чоловіка, спрямовуючи погляд туди, куди він показує. На якусь хвилю, перш ніж нічна темінь поглинає все видиме, в небі спалахують пір'я та пазури, а відтак щезають у хмарах.

То відлетіли Король Гнилі з леді Аурін?

— Я ж вам казала! — кричить Міст. — Вона облудниця! Пройда! Звабила Мідаса і забрала його силу, а тепер збирається утнути те ж саме з Королем Гнилі!

Наростає крещендо голосів, і за кілька секунд цей погolos розноситься таким бурхливим потоком, що годі й намагатися його спинити.

Якого біса я могла таке прогавити? Як я могла не знати?

— Ти тремтиш, — каже мій брат, вириваючи мене з виру думок. Він кидає погляд через моє плече. — Ваша королева змерзла. Закутайте її в щось.

Позаду долинає рипіння ніг, і на мої плечі лягає важка мантия.

— Тримайте, королево Кайло.

Стискаю пальцями комір мантиї і стягую хутро на грудях, хоча навіть воно не захищає від холоднечі, що пробирає до самих кісток. Мені слід повернутися до Третього Королівства, де я зможу прогулюватися пляжем на теплому осонні та знову відчувати бодай дещицю тепла після всієї тутешньої холоднечі.

Та тепер мені ніяк повернутися додому. Не тоді, коли все, над чим я так ревно працювала, прослизав крізь мої пальці.

Відчуваю звернені до мене погляди людей, що чекають вказівок.

— Ману, нехай хтось підтвердить, що Равінгер тільки-но дременув із леді Аурін.

Мій брат згідливо киває і щезає з очей, коли я чую, як він роздає накази.

Роззираюся дворичем і помічаю, що тут зібралися тільки гвардійці Ренголда. Немає жодного Мідасового стража. Не видно жодного позолоченого обладунку.

— Кеоне, — кличу я, і він притьмом обертається. — Нехай хтось із варті Ренголда зайде в замок і підтвердить, що небезпека минула. Нехай спробують віднайти Мідаса і перевірять, чи не потребує король допомоги.

Він киває й відходить, підзиваючи на мигах кількох гвардійців П'ятого Королівства, що стовбичать довкола затвердлених цятках золота на снігу й обережно торкаються їх ногами.

Поки я далі розглядаю замок, здіймається вітер, а з неба налітає сльота, наче самої холоднечі було замало.

Троє Ренголдових солдатів відходять од решти, і з понурими обличчями прямують до пробитої дверної пройми. Перший спереду знаком руки спиняє задніх, стаючи навколішки перед першою калюжею розлитого золота, що застигло на сходах. Він торкається золота пальцем, і коли нічого не відбувається, знову підводиться та киває іншим. Разом вони підходять до дверей, покаючи чобітьми по стверділому золоту, а відтак зникають всередині замку.

Ми чекаємо.

Юрба у дворичі притихає, тривожне очікування мовби стає їм поперек горла. Попри суперечливі думки, що снують в моїй голові, я підходжу до замкового входу, повертаюся лицем до натовпу й окидаю люд спокійним, але рішучим поглядом. Їхній принц мертвий, Король Гнилі втік, а Мідаса тут немає, тому тепер їхні погляди спрямовано на мене, і я повинна з цього скористатися. Вони мають бачити перед собою королеву.

— Не бійтесь, — закликаю я. — Небезпека минула, і я з'ясуую, чи правда те, що стверджують.

Натовпом прокочується пошепт, а я з допомогою своєї сили завважую полегкість, захоплення і пошану в їхньому ставленні до мене.

— Молодчина, сестро, — стиха промовляє Ману.

Коли виходить один із гвардійців, я кивком велю Кеону заслухати його звіт. Мій шурина вислуховує чоловіка з кам'яним виразом обличчя і відпускає його, підступаючи знову до мене, доки я вбираю очима стовпище, підхоплюючи людське бурмотіння.

Забачивши Кеона, я відпускаю свою магію.

— Ну? — нервово запитує Ману.

— Схоже, все золото спинилося і затужавіло, — стишеним голосом повідомляє він.